

Казки про гномика Лесика та його друзів

КУПИТИ

Про книгу

Збірка казок про гномика Лесика - це теплі, добрі, ніжні і водночас захопливі історії про незвичайного героя. Він уміє все: пересуватись повітрям, грати на скляному роялі, розмовляти з тваринами, по-справжньому дружити з Янголами, а найголовніше: він робить лише гарні справи і заряджає добром інших. Лесик мешкає в надзвичайному місті - Чернівцях, де і відбуваються всі його пригоди. Книжка не лише поділиться цікавими оповідками, а й стане для маленьких читачів також першим путівником по затишному історичному місту.

Як воно — жити в казці? А як — бути чарівником і творити лише добро? Гномик Лесик розповість про те, як гарні справи перемагають усе лихе та сумне. Герой книжки вчить бути завжди усміхненими, веселими і не забувати насолоджуватися рідними місцями, містом, яке ніколи не припиняє вражати й відкриватися по-новому. Ви можете впізнати гномика Лесика на вулицях Чернівців, він завжди потрапляє в захопливі пригоди, і помпончик на його ковпачку весело хитається з боку в бік. ☺

НАТАЛІЯ ГРИЦЕНКО

КАЗКИ ПРО
**ГНОМИКА
ЛЕСИКА**
ТА ЙОГО ДРУЗІВ

Наталія Гриценко

КАЗКИ ПРО ГНОМИКА ЛЕСИКА ТА ЙОГО ДРУЗІВ

ЧОРНІ ВІВЦІ®

ISBN 978-617-614-356-7

9 786176 143567

НАМАЛЮВАЛА
ЛІЛІЯ МАРТИНЮК

НАТАЛІЯ ГРИЦЕНКО

КАЗКИ ПРО
**ГНОМИКА
ЛЕСИКА**
ТА ЙОГО ДРУЗІВ

ЧЕРНІВЕЦЬКА ОБЛАСНА
ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ

Видано за підтримки Чернівецької обласної державної адміністрації
Published with the support of the Chernivtsi Regional State Administration

Намалювала Лілія Мартинюк

КАЗКА ПРО ГНОМИКА ЛЕСИКА ТА ЙОГО ДРУЗІВ

У парку Шиллера, в гущавині під старим дубом жив маленький гном. Ви, мабуть, знаєте, як зазвичай виглядають гноми: вони маленького зросту, з бородою, у шапочці-ковпачку. Наш гномик був саме таким, хоч поки що без бороди, проте з неодмінною посмішкою на обличчі та з веселим помпончиком на ковпачку. Так повелося, що у гномів завжди складні імена. Цього гномика також звали якось чудернацько, але батьки та друзі кликали його просто Лесиком. Нерідко гноми бувають злими, однак Лесик народився добрим. Він жив разом із батьками, робив тільки корисні справи й нікому ніколи не шкодив, адже був дуже гарно вихованим. Батьки-гноми прищепили синові повагу до старших, навчили допомагати їм, всіляко виявляти щирість, лагідність та приязність. Вас, мабуть, здивує, проте Лесик ще й чудово грав на роялі. Так-так, тільки-но він трішечки підріс, мама-гномиха подарувала синові рояль. Вона так собі міркувала: невдовзі синочок стане дорослим, у нього з'являться друзі, почнуть приходити в гості, пити чай та розважатися. Будуть серед них і дівчатка-гномусі. Приємно ж буде, коли Лесик сяде за рояль і зіграє друзям гарну пісню, потім ще одну, а потім... стільки, скільки друзі замовлять. А ще мама-гномиха наполягла, щоби син вивчав іноземні мови. Тут вона була непохитною: а що, коли гномик підросте й захоче подорожувати? Приїде Лесичок в іншу країну — і ні тобі дізнатися про щось цікаве, ні прочитати. Чистісінький тобі бовдур — геть нічого не тямить! А знання іноземних мов сучасній молоді вкрай необхідне. Ну, а вже тато-гном учив сина чоловічим справам: бути міцним, витривалим, розсудливим і вміти не тільки забити цвяха, а й самостійно полагодити в господарстві все, що зламалося.

Лесик ріс слухняним сином, прислухався до порад батьків, тому навчився всього, чого від нього вимагали. Але були у гномика й особисті пристрасті: він, приміром, любляв мандрувати містом. Лесик знав усі вулиці та провулочки, усі площі та двори, усі сквери й парки. Він ріс допитливим та небайдужим до історії улюбленого міста, йому все здавалося цікавим. Особливо Лесик любляв нічні мандри містом, коли навкруги тихо й можна спокійно все роздивитися. Через цю непосидючість із гномом траплялися різні пригоди. А ще він мав багато якостей, незвичних для

людей: поводився так, ніби володів чарівною паличкою, тобто ні в чому не мав перешкод і йому було до снаги будь-яке чаклунство. Лесик легко заводив дружбу з тваринами, умів лікувати їм рани, і вони чудово розуміли одне одного.

Якось гномик Лесик збирав осінні листочки для букета. Далеко не йшов, прогулювався біля свого будиночка в парку Шиллера. Аж раптом побачив їжачка — у того надто вже войовничо стирчали голки. Лесик звернувся до нього:

— Привіт! А з ким це ти зібрався воювати?

Їжачок голосно фокнув, люто зиркнув і поспішив геть від гномика. Зазвичай їжачки любляють гуляти компаніями — чи то з їжаченятами, чи з друзями, вони голосно шурхотять листочками, форкають, збирають ягоди та гриби й чудово бавляться. А цей їжачок завжди був сам і завжди в поганому настрої, а його голки войовничо стирчали врізнобіч, ніби попереджаючи — не наближайтеся до мене! Надто вже злим виявився їжачок, що оселився в їхньому парку, в дуплі старого зламаного дерева.

Якось гномик Лесик зауважив сусідського собаку — той завзято бігав парком, занурював морду в листя, підкидав його й радісно гавкав. Аж тут пес угледів їжачка, підбіг до нього, обнюхав, хотів познайомитися, але їжачок відстовбурчив колючки, і пес від несподіванки вколовся. Образився пес:

— Я ж подружитися хотів, а ти...

Їжачок пробурчав собі під носа:

— Не треба мені ніяких друзів, — та й поплентався геть.

Потім гномик зустрів мишку, маленьку й гарненьку. Виявилося, що вона теж щойно поколола свої тендітні лапки їжачковими колючками. Мишка плакала від болю й присягалася більше не мати справ із новим сусідом. Киця, яка жила неподалік та любила прогулюватися парком, також укололася. Киця, ви ж знаєте, не з боягузливих, бо навіть зі щурами може впоратися, але від такого зухвальства розгубилася навіть вона. Словом, ніхто не хотів мати такого злого товариша.

Проте їжачок чудово обходився без друзів. Він любив мандрувати містом, адже нікого не боявся. А чого йому боятися, якщо в нього десь тисяч зо п'ять гострих голок? То його всі нехай бояться! Він зухвало заходив на чужі подвір'я, шукаючи поживи, безсоромно спустошував миски з їжею, що їх господарі виносили своїм улюбленицям — домашнім собакам і котикам. І навіть коли на нього гавкав чийсь пес, їжачок не втікав, а лише скручувався, ховав голову й лапки, а натомість відстовбурчував голки. А потім, коли його поколоти вороги тікали, їжачок спокійно рухався далі у своїх справах.

Якось уночі, прогулюючись містом, їжачок заблукав. Хоч він і нічна тваринка, але занадто далеко вже відійшов від свого житла й несподівано опинився на мосту перед площею Турецької криниці. До речі, він тоді ще не знав, що зараз її називають площею Пресвятої Марії. Йому аж подих перехопило від дивовижної краси: площу освітлювали ліхтарики, а вдалині, якщо дивитися з моста, мерехтіли сотні вогнів — наче світлячки з його рідного парку. Їжачок замилювався цією красою та почав повільно спускатися сходами, щоб роздивитися площу зблизька. Наймовірніше враження справив на нього металевий велосипед. Він був настільки високим, що їжачок, як тільки не задирав голови, добре розгледіти його не міг. Проте їжачку дуже сподобався квітковий годинник, розташований на крутому схилі. Усередині весь засаджений різнобарвними квітами, ще й підсвічений з усіх боків. Їжачок видряпався на величезну стрілку годинника й сидів там, гойдаючи лапками. Аж раптом підбіг великий пес і голосно загавкав. Їжачок зібрався показати йому свої голки, але не втримався і скотився вниз. Та пес не відступав: він зупинився поруч і щодуху гавкав. Їжачкові голки кололи йому лапи, але пес не здавався. Врешті-решт це набридло їжачкові. Він спробував піти геть, але пес біг поруч і продовжував брехати. Куди тільки не намагався заховатися розлючений їжачок, пес не залишав його. Їжачок колючою кулею перекотився до великого фонтана. І хоч уночі той не працював, їжачок розгледів гарну будівлю довкола. Але заховатися від надокучливого пса він там не зміг. Страхуючи себе голками, їжачок перебрався поближче до криниці. Роздивився вкритий склом бювет із водою, але й там схованки не знайшов. Їжачок вистромив свого довгого носика й почав уважно обстежувати криницю. З усіх боків вона була закрита, а зверху височіла гарна біла альтанка, на даху якої виблискував металевий півмісяць. Але пес, цей невгамовний пес усе не змовкав. Їжачок був страшенно змучений увагою набридливої собаки й вирішив будь-що знайти схованку. Так, він заховається, і псові доведеться піти, тоді можна буде спокійно повернутися додому.

Аж раптом їжачок побачив знизу в альтанці маленькі отвори. Наблизився до одного з них — зачинено. Ні на що не сподіваючись, їжачок носиком доторкнувся до засувки, і вона зненацька відкрилася. Їжачок зрадів, став на задні лапки, підтягнувся й заліз усередину, сподіваючись перечекати напад собаки, але... не втримався й упав униз. Потрапив не у воду, а зачепився за старе діряве відерце, яке висіло над чорним водяним проваллям. Страшенно перелякався їжачок, спробував підтягнутися на іржавому ланцюгу, але сил не вистачило. Спробував розхитати відерце, але

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ